

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 545/2021-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej [REDAKOVANÉ], advokátom, [REDAKOVANÉ], proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 3CoPv/5/2018-33 z 28. júna 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. novembra 2019 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a zrušujúcim uznesením odvolacieho súdu v civilnom spore, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

II.

Sťažovateľka je žalovanou v konaní o ochranu práv z ochrannej známky vedenom na Okresnom súde Bratislava I, v ktorej sa proti nej žalobca domáha náhrady 10 000 eur z dôvodu, že sťažovateľka neoprávnene zasiahla do jeho práv z ochrannej známky [REDAKOVANÉ] ktorú užívala, čo viedlo k tomu, že keď sa záujemca o túto ochrannú známku dozvedel, že ju užíva, stratil záujem o jej kúpu od žalobcu za 10 000 eur. Okresný súd žalobu rozsudkom z 26. júna 2018 zamietol. Vychádzal z toho, že žalobca bol majiteľom ochrannej známky [REDAKOVANÉ], no zápis tejto ochrannej známky posúdil ako špekulatívny, keďže sťažovateľka so súhlasom prevádzkovateľa siete reštaurácií z Česka priviedla a v roku 2006 úspešne sprevádzkovala reštauráciu [REDAKOVANÉ], pričom reštaurácia je pod týmto názvom prevádzkovaná v Česku od roku 1999 a žalobca

si ochrannú známku registroval tak, že ju nadobudol v roku 2010 od tretej obchodnej spoločnosti, ktorá ju registrovala ešte v roku 2003. Z uvedeného okresný súd dospel k záveru, že sťažovateľka dlhodobým užívaním, rozvojom a marketingom zabezpečila ochrannú známku všeobecnú známosť v reštauračných službách, zatiaľ čo žalobca túto ochrannú známku vôbec nepoužíval, čo vedie k záveru, že ide o špekulatívnu ochrannú známku, ktorej nemožno priznať právnu ochranu, keďže ide o výkon práva v rozpore s poctivým obchodným stykom. Okrem toho okresný súd nepovažoval za preukázanú uplatnenú škodu, keďže konateľ obchodnej spoločnosti, ktorá údajne chcela od žalobcu kúpiť ochrannú známku za 10 000 eur, bol spoločníkom a konateľom obchodnej spoločnosti, od ktorej ochrannú známku nadobudol žalobca, a zároveň je sídlo tejto spoločnosti v bezprostrednom susedstve prevádzky sťažovateľky. Preto konateľovi tejto obchodnej spoločnosti muselo byť zrejmé, že označenie [REDAKOVANÉ] dlhodobo užíva sťažovateľka.

Na odvolanie žalobcu krajský súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Hoci má odôvodnenie namietaného rozhodnutia krajského súdu šesť strán, odôvodnenie je obsiahnuté v závere a stroho uvádza, že okresný súd vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu, čo viedlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu. Podľa krajského súdu žalobca jednoznačne preukázal, že bol vlastníkom ochrannej známky, a tiež preukázal, že sťažovateľ vedome a úmyselne zasahoval do jeho práv tým, že prevádzkoval reštauráciu [REDAKOVANÉ]. Ďalej krajský súd uviedol, že súhlasí s názorom žalobcu, že okresný súd nebol oprávnený spochybniť jeho vlastníctvo ochrannej známky. Krajský súd uzavrel, že v ďalšom konaní bude úlohou okresného súdu vec opätovne prejednať a zaoberať sa nárokom žalobcu na primerané finančné zadost'učinenie podľa ustálenej judikatúry.

III.

Sťažovateľka namieta, že uznesenie krajského súdu je arbitrárne a nedostatočne odôvodnené a toto pochybenie vedie okrem iného aj k porušeniu jej právnej istoty. Tvrdí, že v namietanom rozhodnutí absentuje akékoľvek zdôvodnenie názoru krajského súdu. Sťažovateľka poukázala na to, že bolo povinnosťou krajského súdu vysvetliť, na základe akých skutočností dospel k právnemu názoru, ktorý je záväzný pre okresný súd. Nesúhlasí s tým, že krajský súd lakonicky uviedol svoje právne posúdenie ako kategorický záver, pričom v ňom neformuloval žiadnu právnu argumentáciu, ktorou by stranám sporu objasnil úvahy, ktoré ho viedli k záverom, či sa vysporiadal s odvolacou argumentáciou, alebo akokoľvek vecne spochybnil správnosť záverov okresného súdu. Dodáva, že krajský súd neuvádza, na základe akých dôkazných prostriedkov považuje niektoré skutočnosti za preukázané a ktoré nie, a že v odôvodnení uznesenia absentuje výpočet dôkazov, z ktorých odvolací súd vychádzal a ktoré na účely prejednávania veci vyhodnocoval. Odvolací súd ďalej neformuloval a nijako neodôvodnil žiadnu vadu, ktorú by vytkol v právnom posúdení vykonanom okresným súdom. Sťažovateľ je toho názoru, že odvolací súd dospel k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí akokoľvek vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie.

IV.

Pre posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti je rozhodujúce to, že namietané uznesenie krajského súdu nie je rozhodnutím konečným, ale rozhodnutím kasačným. Prístup ústavného súdu ku kasačným rozhodnutiam vyplýva z východiska, podľa ktorého aj kasačné rozhodnutie

všeobecného súdu môže byť principiálne spôsobilé porušiť základné právo účastníka konania. Aj vydanie procesného rozhodnutia všeobecným súdom je potrebné považovať za súčasť poskytovania súdnej ochrany. Ide najmä o prípady, ak všeobecný súd vyrieši nejakú otázku s konečnou platnosťou, ktorá je spôsobilá zásadným spôsobom ovplyvniť ďalší priebeh konania alebo jeho výsledok (II. ÚS 344/2019).

Treba súhlasiť so sťažovateľkou v tom, že namietané uznesenie obsahuje určité závery. Prvým záverom je konštatovanie toho, že okresný súd vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu, čo viedlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu. Z toho vyplýva, že doteraz okresným súdom zistené skutočnosti nemôžu byť podkladom pre správne rozhodnutie a tieto skutočnosti musia byť predmetom ďalšieho dokazovania. Krajský súd však vôbec neuvádza, ktoré skutočnosti treba ďalej zisťovať. Z tejto časti odôvodnenia krajského súdu nemožno vyvodit' žiaden záväzný právny názor.

Druhým záverom krajského súdu je konštatovanie, že žalobca jednoznačne preukázal, že bol vlastníkom ochrannej známky, okresný súd nebol oprávnený spochybnit' vlastníctvo ochrannej známky a že sťažovateľ vedome a úmyselne zasahoval do jeho práv tým, že prevádzkoval reštauráciu [REDAKOVANÉ]. Tento záver vôbec nespochybňuje závery okresného súdu, ktorý sa vysporiadal s tým, že žalobca bol vlastníkom ochrannej známky, no pre jeho rozhodnutie bolo určujúce to, že tento zápis bol špekulatívny a zo strany žalobcu šlo o výkon práva v rozpore s poctivým obchodným stykom. K tejto časti odôvodnenia okresného súdu sa krajský súd vôbec nevyjadruje a priamo z neho nemožno vyvodit' postoj krajského súdu k úvahe okresného súdu o výkone práva žalobcu v rozpore s poctivým obchodným stykom ako určujúceho faktoru pre zamietnutie žaloby. Z takejto insitnej argumentácie, či skôr formulácie zmätočných záverov, nemožno vyvodit' žiaden záväzný právny názor, ktorý by definitívne predurčoval to, aké má byť rozhodnutie vo veci.

Celkom zmätočne pôsobí posledné konštatovanie krajského súdu, podľa ktorého úlohou okresného súdu bude vec opätovne prejednať a zaoberať sa nárokom žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie podľa ustálenej judikatúry. Z obsahu rozhodnutia okresného súdu je zrejmé, že žalobca sa proti sťažovateľke domáha náhrady škody z konkrétneho skutkového stavu, ktorý okresný súd vyhodnotil ako účelovú legendu s cieľom konštrukcie skutkov, z ktorých by bolo možné vyvodit' to, že žalobcovi vznikla škoda. V tejto časti je záver krajského súdu celkom mimo hraníc odvolacieho prieskumu tak, ako vyplynul z odvolaním napadnutého rozhodnutia okresného súdu, a preto vôbec nevedie k formulácii záverov, ktoré by mali definitívne predurčiť výsledok sporu.

Namietané zrušujúce rozhodnutie krajského súdu, ktoré celkom ubieha od podstaty sporu žalobcu a sťažovateľky tak, ako bola táto podstata jasne vyjadrená v argumentácii okresného súdu, vykazuje znaky arbitrárnej kasácie. Tieto pochybnosti o správnosti prístupu krajského súdu však nemôžu byť základom toho, aby bolo možné dospieť k záveru o porušení ústavných práv sťažovateľky. Prieskum kasačných rozhodnutí či už odvolacej alebo dovolacej inštancie všeobecného súdnictva je celkom prirodzene limitovaný už uvedeným záverom o tom, že takýto prieskum je ústavne významný len vtedy, ak kasačné rozhodnutie formuluje záver, ktorý je spôsobilý zásadným spôsobom ovplyvniť ďalší priebeh konania alebo jeho výsledok a v ďalšom priebehu konania už bude nereparovateľný. Tak tomu však v prípade namietaného rozhodnutia krajského súdu

nie je. Ďalší priebeh sporu nie je zaťažený takou ústavne relevantnou vadou, ktorá by nebola v ďalšom konaní napravitelná, keďže krajský súd nevyslovil také závery, ktoré predurčujú výsledok konania. Aj keby krajský súd určité závery vyslovil, stále by ich mohol modifikovať vo svojom ďalšom rozhodnutí v tejto veci, čo platí o to viac, že dospel k záveru o nedostatočnosti skutkových zistení okresného súdu. Okrem toho i prípadné ďalšie rozhodnutie krajského súdu bude možné pre nesprávnosť právneho posúdenia alebo nedostatočnosť odôvodnenia napadnúť dovolaním. Ústavná sťažnosť je z dôvodu, že napadnuté kasačné rozhodnutie nerieši žiadnu v konaní či už skutkovo alebo právne otázku s konečnou platnosťou, zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

V.

I pri konštatovaných nedostatkoch rozhodnutia krajského súdu nie je dôvod na to, aby bolo možné vysloviť porušenie uvedených práv sťažovateľky. Opačný prístup by bol z pohľadu ústavného nesprávny, keďže by nevedol k ochrane základných, na výsledok zameraných ústavných práv strán sporového konania, ale k tomu, že ústavný súd by vykonával dohľad nad tým, či opravné inštalcie všeobecného súdnictva pri svojich konaní definitívne nekončiacich postupoch a rozhodnutiach správne aplikujú podústavné právo. Takýto prístup by bol celkom nesprávny, keďže by z ústavného súdu vytvoril ďalšiu inštalciu všeobecného súdnictva, ktorá by vykonávala dohľad nielen nad výsledkami civilných sporov, ktoré sú zásahmi do základných práv, ale aj nad rôznymi čiastkovými, často nadbytočnými procesnými postupmi a rozhodnutiami všeobecných súdov. I keď sa takýmto nadbytočným rozhodnutím môže zdať aj namietané rozhodnutie krajského súdu, prijaté jeho senátom ku koncu kalendárneho mesiaca, treba uviesť, že rozhodovacia činnosť nielen opravných inštalcií všeobecného súdnictva musí byť zameraná na materiálne riešenie sporu, no nie iba pod vplyvom nálezov ústavného súdu, ale vo vlastnom zameraní sa na konštruktívne a materiálne riešenie sporov, ktorého prejavom nie je systémové uprednostňovanie kasácie pred vecným vyriešením nielen opravným prostriedkom, ale aj odôvodnením preskúmaného rozhodnutia nastolenej či už skutkovej alebo právnej otázky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. októbra 2021

Robert Šorl
predseda senátu